

Het jaar 2018 is al weer een paar weken oud, maar ik denk met plezier terug aan de weken rond de jaarwisseling. De gastbewoners werden verrast met optredens van het Eveen Kerstkoor en van het koor van Krommeniese inwoners, dat jaarlijks op Eerste Kerstdag door het dorp trekt en op verschillende plekken zijn liederen zingt. Ondanks het vroege uur – het koor zingt als het nog donker is – waren er gastbewoners die vanuit de huiskamer naar het met kaarsjes omgeven koor luisterden. De kerstlunch werd verzorgd door familieleden en vrijwilligers en met oudjaar waren er oliebollen en andere lekkernijen. Dat allemaal in een sfeervol ingerichte woonkamer. Alle vrijwilligers hadden weer hun beste beentje voorgezet.

In december verwelcomden we negen nieuwe vrijwilligers. Na de introductie cursus van vijf dagdelen kon ik hun het certificaat uitreiken. Ze maken nu deel uit van ons team. We mogen ons gelukkig prijzen, dat zo veel vrijwilligers zich inzetten voor onze gastbewoners en voor alle andere zaken die ons hospice betreffen.

In deze eerste nieuwsbrief van 2018 kunt u kennismaken met Betty van Nieuwenhuizen. Zij volgt Ellen Vermeulen op in het bestuur. Ellen heeft vanwege zeer drukke werkzaamheden moeten besluiten tot stopzetting van haar lidmaatschap van het bestuur. We wensen Ellen veel succes met haar taken en verwelkomen Betty van harte

Bij onze volgende nieuwsbrief ontvangt u het jaarverslag 2017.

Corrie Noom, voorzitter

HUISARTS MAAIKE RIETBERGEN 'HET IS EEN MOOIE VORM VAN ZORG'

Maaïke Rietbergen, die haar praktijk in nieuwbouwwijk Saendelft heeft, behoort al jaren tot de vaste kern huisartsen die patiënten van 'ver weg' bijstaat in Hospice De Schelp. „Het was een erfenis van mijn voorganger in de praktijk”, zegt ze. „Ik ben het vooral blijven doen, omdat het een mooie vorm van zorg is.”

Ze heeft toentertijd ook nooit overwogen haar medewerking aan het hospice in Krommenie op te zeggen. „Absoluut niet. Het is niet alleen fijn om te doen, ook interessant. Elke keer weer is het een uitdaging om mensen die in zo'n moeilijke positie verkeren, bij te staan. Het gaat er met name om de mensen duidelijkheid te verschaffen. Ze weten natuurlijk al dat ze overlijden, dat hoef ik ze niet te vertellen. Maar ieder mens reageert anders op zo'n trieste boodschap, aan ons de taak om daar weer goed op te reageren.”

Van haar eigen patiënten weet ze in de meeste gevallen wel hoe ze de situatie moet inschatten. „Bij mensen uit een andere praktijk is het anders. Dan weet je niet meteen hoe hij of zij in het leven staat. Wat hij of zij nog verwacht van dat leven, van mij, of van de verpleegkundigen. Of wat de patiënt zelf fijn vindt, daar moet je eerst naar op zoek in de gesprekken. Je sluit immers midden in een proces aan, al is er nog wel de overdracht van zijn of haar behandelende arts.”

Het zijn bovendien niet de makkelijkste onderwerpen, die de revue passeren. „Zeker niet, maar dat is nu eenmaal zo in de levensfase waar de patiënten zich bevinden. Ze hebben in het ziekenhuis van de specialist of thuis van de eigen huisarts een hele nare boodschap gehad, waarbij ze soms impulsieve beslissingen hebben genomen waar ze later op willen terugkomen. Bijvoorbeeld een besluit genomen over euthanasie wel of niet, soms merk je gaandeweg de gesprekken dat ze ondanks een eerdere verklaring ze dat juist niet willen. Of juist wel.”

Kwaliteit van het leven, wat kun je op dat moment nog bieden als dokter. „Een belangrijke vraag daarbij is wat vindt iemand van lijden, wat verstaat iemand daar onder. In de eerste dagen van

iemand's verblijf in het hospice probeer ik daar in de gesprekken achter te komen, daar moet je in investeren. En wat de wensen van de patiënten zijn.”

Afgezien van de medische en mentale kant, hoeft ze zich verder niet druk te maken over de gang van zaken in het hospice. Ze weet dat de mensen in De Schelp goed worden verzorgd, door de verpleegkundigen en de vele vrijwilligers. „Vrijwilligers als extra mantelzorgers, de patiënten worden in de watten gelegd”, lacht ze. „De mensen staan 24 uur van de dag voor je klaar. Dat is zo mooi aan het hospice met al die vrijwilligers. Moet je naar het toilet, geen probleem, wil je even naar buiten naar de bakker geen probleem, wil je genieten van de zon in de tuin geen probleem. Super, de aandacht die ze aan de mensen geven. Ikzelf probeer ook voor mijn eigen patiënten in hun laatste levensfase en de verpleegkundigen 24 uur per dag bereikbaar te zijn.”

‘Soms is het erg lastig als je met een voor jou in de laatste levensfase verkerende vreemde wordt geconfronteerd. Bij eigen patiënten weet je eerder of er bijvoorbeeld wel of geen extra morfine moet worden toegediend. De lijnen met de coördinatoren en verpleegkundigen in het hospice zijn gelukkig kort. Ik weet wat ik aan ze heb, het gaat goed. Er is een duidelijke overdracht. En ze weten dat ze me altijd kunnen bellen.”

Maar niet iedereen wil naar een hospice. Een aantal kiest voor een verblijf thuis, omringd door zijn of haar naasten. „Man en kinderen om je heen, soms willen mensen echt thuis blijven. Het heeft ook voordelen, je hebt continue je dierbaren om je heen. Als mensen thuis willen blijven merk ik wel dat het een zware wissel trekt op de mantelzorgers. Net als voor patiënten in het hospice probeer ik dan ook 24 uur bereikbaar te zijn voor ze. In een thuissituatie ben je wel kwetsbaarder. Het wordt ook wel eens onderschat.”

„Het hospice,” zo zegt Rietbergen, „is en blijft daarom een mooie aanvulling op de terminale zorg. Als huisarts kun je die wel leveren, maar niet in die mate.” En nogmaals. „Ik heb dan ook nooit getwijfeld over de erfenis van mijn voorganger. Alleen in het begin, in 2009 en 2010, was onze club eigenlijk te klein en was het wel eens schipperen om het er bij te doen. Ik had en heb tenslotte ook een eigen praktijk (ruim 4300 mensen). Ik ben dan ook erg blij met het feit dat onze vaste kern flink is uitgebreid, dat heel veel huisartsen het belang van hospice inzien.”

NIEUW BESTUURSLID

Met ingang van 1 januari 2018 ben ik bestuurslid van hospice De Schelp. Ik ben 55 jaar, getrouwd en trotse ouder van een zoon (29) en een dochter (27). In mijn vrije tijd kan ik mijn energie goed kwijt in wandelen en fietsen. Ik geniet van reizen, literatuur, films en museumbezoek. Na afronding van mijn middelbare school op het Bertrand Russell College ben ik Nederlands gaan studeren in Amsterdam. In 1990 keerde ik terug naar de Bertrand als docent en vanaf 2003 was ik werkzaam in de schoolleiding van het Trias VMBO.

Ruim 9 jaar geleden heb ik de overstap gemaakt naar Amsterdam, waar ik werkte

op de brede scholengemeenschap Reigersbos in Amsterdam Zuidoost. Daar heb ik veel bestuurlijke ervaring opgedaan.

Met ingang van 1 september ben ik weer werkzaam in de Zaanstreek als lid van het College van Bestuur van OVO Zaanstad, de stichting waarbinnen de 7 openbare scholen voor voortgezet onderwijs van Zaanstad vallen.

Op 10 januari heb ik een rondleiding gekregen door het Hospice en heb bijzonder aangenaam kennisgemaakt met de coördinatoren Gerda en Anita. Ik ben uitgenodigd binnenkort ook een dienst met de vrijwilligers mee te lopen. De uitnodiging heb ik met beide handen aangegrepen. Ik ben onder de indruk van de grote groep vrijwilligers die zich heeft verbonden aan deze belangrijke voorziening in de Zaanstreek en wil mij van harte inzetten voor het Hospice.

Betty van Nieuwenhuizen

Deze nieuwsbrief is een uitgave van Stichting Hospice Zaanstreek.
Voor meer informatie zie www.hospice-zaanstreek.nl